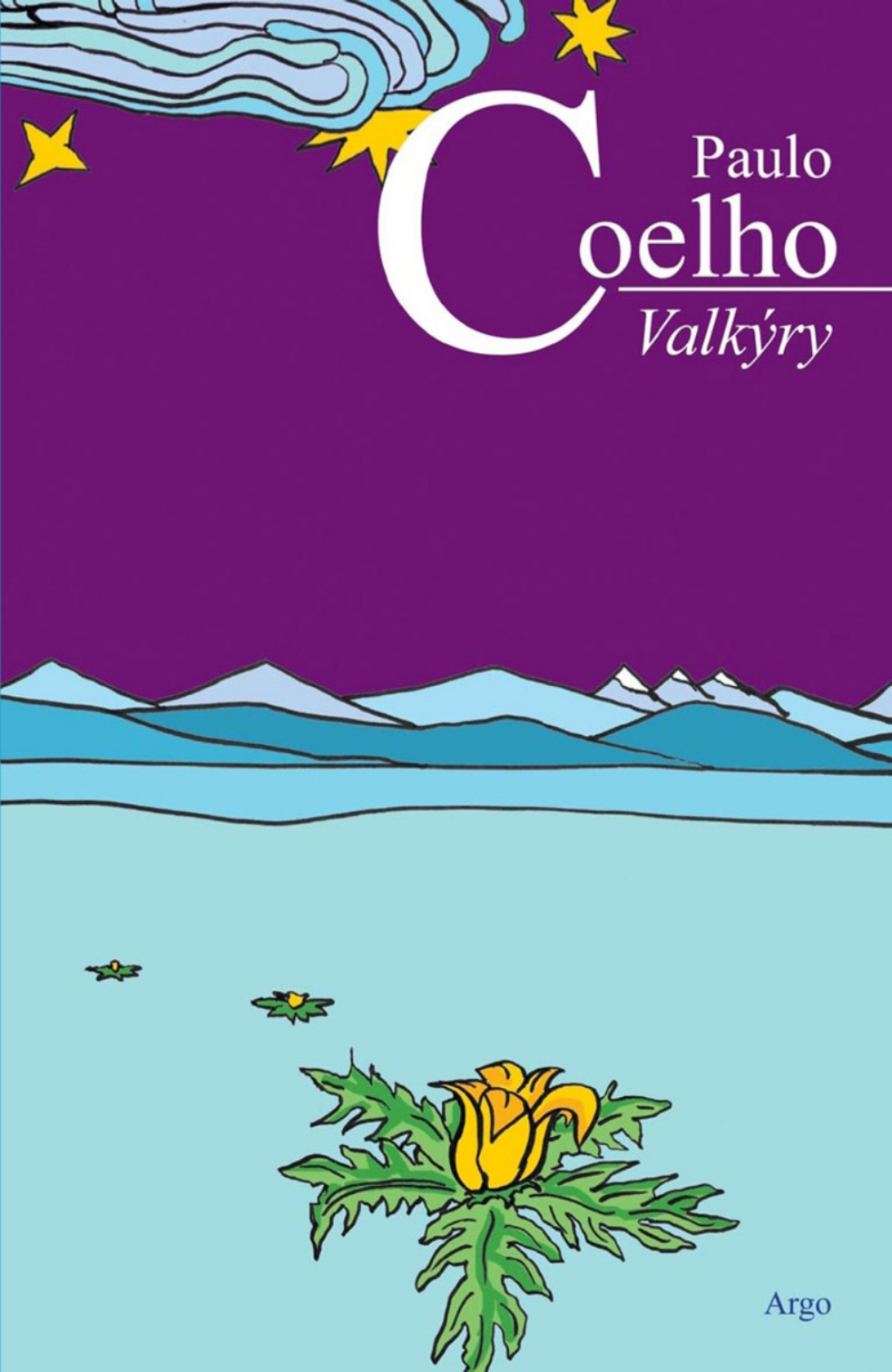

Paulo
Coelho
Valkýry

Argo

Paulo
Coelho

Valkýry

Argo

Copyright © 1992 by Paulo Coelho
Translation © Pavla Lidmilová, 2010

Jménu, jež bylo napsáno
12. října 1988
v Glorieta Canyonu

*Maria Panno, počatá bez poskvrny hříchu, oroduj za nás,
kteří se k Tobě utikáme.*

Amen.

*A aj, anděl Páně postavil se podlé nich,
a sláva Páně osvítila je.*

Lukáš 2,9

PROLOG

J. a já jsme se sešli k večeři na Copacabanské pláži v Rio de Janeiro. Se vši radostí a nadšením spisovatele, který uveřejňuje svou druhou knihu, jsem mu předal kopii *Alchymisty*. Vysvětlil jsem mu, že román jsem mu věnoval jako projev vděčnosti za všechno, co jsem se za těch šest let našich vzájemných vztahů naučil.

Za dva dny jsem ho doprovázel na letiště. J. už si přečetl část mého textu a upozornil mě na větu: „Všecko, co se stane jednou, už se nemusí stát nikdy. Ale všecko, co se stane dvakrát, určitě se stane i potřetí.“ Zeptal jsem se, co tím chce říct. Vysvětlil mi, že předtím už dvakrát jsem měl příležitost prožít svůj sen, a pokaždé jsem to nakonec zničil. Citoval mi úryvek z jedné básně Oscara Wilda:

*A každý vraždí, co má rád,
ba, každý vraždí, leč
zde hořký pohled zabíjí,
tam sladká vraždí řeč,
zbabělec vraždí polibkem,
statečný béře meč.**

Chtěl jsem vědět, co má na mysli. J. mi navrhl, abych se někde v ústraní věnoval *Duchovním cvičením* svatého Ignáce z Loyoly, jelikož úspěch naplňuje lidi současně radostí i vinou a já musím být připraven na to, co se mi v budoucnu přihodí.

Odpověděl jsem, že jedním z mých snů bylo strávit čtyřicet dní někde v poušti. J. to považoval za skvělý nápad a navrhl, abych

* Oscar Wilde: *Balada o žaláři v Readingu*, přeložil František Vrba, Nakladatel Jaroslav Podroužek, Praha 1946, 2. vydání, s. 45.

odjel do Mohavské pouště v USA. Zná tam jednoho člověka, který by mi mohl pomoci ztotožnit se s tím, co miluji – se svou prací.

O zážitcích z tohoto pobytu pak vyprávím v románu *Valkýry*. K vyličeným událostem došlo mezi 5. zářím a 17. říjnem 1988. Některé části zde uvádím ve změněném pořadí a dvakrát jsem sáhl k fikci jen proto, aby čtenář mohl lépe pochopit, oč jde, všechna podstatná fakta jsou však pravdivá. Dopis uváděný v epilogu je zapsán v Registru titulů a dokumentů v Rio de Janeiru pod číslem 478038.

PAULO COELHO

Valkýry

Řídil už skoro šest hodin. Po sté se ptal ženy vedle sebe, jestli jedou po správné cestě.

Po sté se podívala na mapu. Ano, jeli dobře. Přestože se všechno kolem zelenalo a tekla tudy krásná řeka, přestože cestu lemovaly stromy.

„Radši zastavme někde u benzinky a zeptáme se,“ navrhla.

Jeli dál a bez řeči poslouchali z rádia staré písně. Chris věděla, že u žádné benzinové pumpy zastavovat nemusejí, protože směr měli správný, ačkoli se kolem nich rozkládala naprosto nečekaná krajina. Zнала však dobře manžela – Paulo byl napjatý, nedůvěřivý a namlouval si, že ona se nevyzná v mapě. Uklidnilo by ho, kdyby se někoho zeptal.

„Proč sem vlastně jedeme?“

„Abych mohl splnit svůj úkol,“ odpověděl.

„Divný úkol,“ řekla.

– Opravdu, moc divný, pomyslel si. – Mluvit se svým andělem strážným.

„Budeš mluvit se svým andělem,“ řekla po chvíli. „Ale co kdyby sis zatím trochu povídal se mnou?“

mlčel dál a soustřeďoval pozornost na silnici, nejspíš si myslel, že si spletla směr. – Nemá smysl naléhat, říkala si. Toužila, aby se co nejdřív objevila nějaká pumpa. Vyrazili z losangeleského letiště rovnou na silnici, a tak se bála, že Paulo bude moc unavený a mohl by při řízení usnout.

Zdálo se, že na to zatracené místo nikdy nedojedou.

– Měla jsem si vzít nějakého inženýra, řekla si.

Nikdy si na tohle nezvykne – najednou všeho nechat, vydat se někam na posvátné cesty, za meči, za rozmluvami s anděly, dělat všechno

jen proto, aby on mohl pokračovat na cestě magie. – Vždycky měl mánii všeho nechat, ještě dřív, než potkal J.

Vzpomínala na den, kdy měli první schůzku. Zamířili rovnou do postele a za týden už si svou pracovní desku přinesla k němu do bytu. Jejich společní přátelé říkali, že Paulo je čaroděj a jednou večer Chris zatelefonovala pastorovi protestantské církve, k níž patřila, a poprosila ho, aby se za ni pomodlil.

Za celý první rok se však Paulo ani jednou o magii nezmínil. Pracoval u jedné nahrávací společnosti, a to bylo vše.

I v druhém roce byl jejich život stejný. Od jedné společnosti odešel a šel pracovat k jiné.

Třetí rok dal zase výpověď (mánie všeho nechat!) a rozhodl se psát programy pro televizi. Připadalo jí divné měnit rok co rok zaměstnání, ale Paulo psal, vydělával a žili si dobře.

Až jednou na konci třetího roku se už po několikáté rozhodl zaměstnání nechat. Nic jí nevysvětlil, jenom řekl, že už má té práce po krk a že nemá cenu pořád dávat výpověď a měnit jedno zaměstnání za druhé. Musí zjistit, co vlastně chce. Nějaké peníze našetřili, a tak se rozhodli jet do světa.

– Autem, přesně jako teď, pomyslela si Chris.

S J. se setkali v Amsterdamu, když pili kávu v hotelu Brower a dívali se na kanál Singel. Paulo smrtelně zbledl, když ho spatřil, až nakonec po chvílce váhání sebral odvahu a přešel ke stolu, u něhož ten vysoký bělovlasý muž v obleku seděl. Když pak večer s Chris zase osaměli, Paulo vypil celou láhev vína – nikdy moc alkoholu nesnesl, hned se opil –, a teprve potom jí pověděl, že se sedm let věnoval studiu magie (ona však o tom už věděla, řekli jí to přátelé). Z nějakého důvodu, který jí neobjasnil, i když se ho na to několikrát ptala, pak všeho nechal.

„Tenhle člověk se mi před dvěma měsíci zjevil v koncentračním táboře Dachau,“ řekl jí tenkrát o J.

Chris si na ten den vzpomínala. Paulo usedavě plakal a řekl, že přitom slyšel nějaké volání, ale nevěděl, co má dělat.

„Mám se vrátit k magii?“ zeptal se jí tenkrát.

„Určitě,“ odpověděla, přestože o tom nebyla přesvědčená.

Od setkání s J. se všechno změnilo. Následovaly rituály, exercicie, cvičení. Následovaly dlouhé cesty s J., aniž se Paulo někdy zmínil, kdy přesně se vrátí. Konaly se dlouhotrvající schůzky se zvláštními muži a krásnými ženami, obestřenými aurou mocné smyslnosti. Následovaly výzvy a zkoušky, dlouhé bezesné noci a dlouhé víkendy strávené doma. Paulo však vypadal mnohem spokojeněji a žádnou výpověď už nedával. Založili společně malé nakladatelství a Paulovi se podařilo uskutečnit dávný sen – psát knihy.

Konečně se objevila benzinová stanice. Přišla je obsloužit mladá indiánka. Zatímco jim plnila nádrž, šli se trochu projít.

Paulo vzal mapu a ověřil si trasu. Jeli správně.

– Ted' se konečně uklidnil a bude se mnou mluvit, pomyslela si.

„J. ti uložil, aby ses setkal s andělem právě tady?“ zeptala se opatrně.

„Ne,“ řekl.

– No, aspoň mi odpověděl, říkala si v duchu a rozhlížela se po okolní zeleni, lesknoucí se v zapadajícím slunci. Kdyby se nebyla tolikrát dívala na mapu, také by pochybovala, jestli jedou po správné cestě. Chybělo jim už jen necelých deset kilometrů a podle okolní scenérie se zdálo, že od cíle jsou ještě na hony daleko.

„J. mi neřekl, že máme jet zrovna sem,“ pokračoval Paulo. „Mohlo to být kamkoli. Ale tady mám nějaký kontakt, rozumíš?“

Ovšemže rozuměla. Paulo měl všude nějaké kontakty. Zmiňoval se o těch lidech jako o stoupencích Tradice, ona to však ve svém deníku nazývala „Spiknutím“. Čarodějů a kouzelníků existovalo zřejmě mnohem víc, než si lidé uměli představit.

„Někoho, kdo rozmlouvá s anděly?“

„Nevím to jistě. J. se kdysi jenom letmo zmínil o jednom mistrovi Tradice, který tu žije a ví, jak hovořit s anděly. Ale snad se to jenom tak proslýchá.“

Možná mluvil vážně. Chris však věděla, že mohl náhodně zvolit jedno z mnoha míst, kde měl „kontakty“. Místo, kde by se vzdálil běžnému životu a mohl se lépe soustředit na Neobyčejné.

„A jak budeš mluvit se svým andělem?“

„Nevím.“

– Divný způsob života, pomyslela si. Sledovala pohledem, jak jde indiánce zaplatit. Nevěděl nic víc, než že má mluvit s anděly, a to bylo vše! Nechat všeho, co zrovna dělal, sednout do letadla, letět dvanáct hodin do Los Angeles, šest hodin řídit až k téhle benzinové pumpě, obrnit se dostatečnou trpělivostí, aby tu dokázal zůstat čtyřicet dní, a to všechno proto, aby mluvil – nebo lépe řečeno pokoušel se mluvit – s andělem strážným!

Usmál se na ni a ona mu úsměv oplátila. Nebylo to nakonec tak zlé. Prožívali své každodenní mrzutosti, museli platit účty, diskontovat šeky, z čiré zdvořilosti chodit na návštěvy, smířovat se s nepříjemnostmi.

Ale ještě pořád věřili na anděly.

„Určitě se nám to podaří,“ řekla.

„Děkuji ti za to, nám“, odpověděl. „Ale mág jsem tady já.“

Dívka u benzinové pumpy je ubezpečila, že mají správný směr. Jeli ještě deset minut, tentokrát s vypnutým rádiem. Zvedal se před nimi nevelký kopec, ale teprve když vyjeli až nahoru a podívali se na krajinu dole, uvědomili si, jak vysoko jsou. Celých těch šest hodin pomalu a nepozorovaně stoupali.

Ale dojeli.

Paulo zajel stranou a vypnul motor. Chris se ještě ohlédl, aby se ujistila, že se jí to nezdá: ano, vzadu viděla zelené stromy, rostliny, rozmanitou vegetaci.

A před ní se po celém obzoru rozkládala Mohavská poušť. Nesmírná poušť, zasahující do několika amerických států a šířící se do Mexika, poušť, kterou už tolikrát viděla v dětství ve westernech, poušť, kde byla místa s tak zvláštními jmény jako Duhový les nebo Údolí smrti.

– Je růžová, pomyslela si Chris. Ale nic neřekla. Paulo upřeně zíral na tu nesmírnou rozlohu a možná přemítal, kde asi sídlí andělé.

Když stál člověk uprostřed náměstí, mohl dohlédnout na začátek i konec městečka Borrego Springs. To však mělo tři hotely. V zimě si tam turisté jezdili připomenout slunce.

Paulo a Chris odložili zavazadla v pokoji a zašli si do restaurace na mexické jídlo. Mladík, který je obsluhoval, zůstal dlouho stát poblíž a snažil se rozpoznat, jakým jazykem spolu hovoří, a když na to nepřišel, tak se jich nakonec zeptal. Dozvěděl se, že jsou z Brazílie, a řekl, že se s žádným Brazilcem dosud neseznámil.

„Teď znám hned dva,“ zasmál se.

Nazítří to mělo zřejmě vědět celé městečko. V Borrego Springs se asi moc nového nedělo.

Po večeri se šli spolu projít po okolí. Paulo chtěl jít do pouště, cítit ji, vdechovat mohavský vzduch. Nakonec zabředli do kamenité, skalnaté krajiny a po půlhodině chůze zahlédli na východě pár vzdálených světél z Borrego Springs.

Odtud mohli lépe pozorovat oblohu. Lehli si na zem a přáli si, aby jim zapadající hvězdy splnily přání. V bezměsíčné noci zářila souhvězdí.

„Už jsi někdy v určitých životních situacích měla pocit, že někdo sleduje, co děláš?“ zeptal se Paulo.

„Jak to víš?“

„Protože to znám. Jsou to chvíle, kdy bezděčně vnímáme přítomnost andělů.“

Chris si vzpomněla na své dospívání. Tehdy to cítila nejsilněji.

„V té chvíli,“ pokračoval Paulo, „si začneme vytvářet jakýsi film, v němž hrajeme hlavní roli a jednáme v přesvědčení, že nás někdo střeží. Ale čím jsme starší, tím směšnější nám to začne připadat. Jako by si to vysnilo dítě, které se chce stát filmovým hercem nebo